

290/74

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA.

(APPELAFDELING)

In die saak tussen:

DIE STAAT Appellant

en

GEORGE WASHINGGREEN Respondent.

Coram: Van Blerk, Wn. HR. et Botha, Jansen,
Hofmeyr ARR. et Kotzé, Wn. AR.

Verhoor: 4 September 1975.

Gelewer: 30 September 1975.

U I T S P R A A K.

JANSEN AR :-

Die respondent is in die Oudtshoorn Rondgaande
Plaaslike Afdeling van die verkragting en moord van n
veertienjarige dogter aangekla. Op eg. aanklag is hy
onskuldig bevind, maar op lg. is hy aan strafbare manslag

skuldig /.....

skuldig bevind en tot 3 jaar gevangenisstraf veroordeel.

Die Staat appelleer op grond van die volgende regsvraag
wat op sy versoek ingevolge art. 366 (1) van die Straf-
proseswet voorbehou is :-

„Is n beskuldigde skuldig aan poging tot
verkragting onder die omstandighede uit-
eengesit in paragraaf 2 van die aansoek,
naamlik as hy vleeslike gemeenskap met n
vroulike persoon het in die waan dat sy lewe,
terwyl sy inderdaad reeds dood is, en waar
die beskuldigde sodanige gemeenskap het in
omstandighede waar dit bo redelike twyfel
bewys is dat sodanige vroulike persoon tot
die kennis van die beskuldigde nie sou
toegestem het tot vleeslike gemeenskap nie.”

„Paragraaf 2 van die aansoek”, waarna verwys word,
lees soos volg :-

„(2) Of die volgende feitebevindings en
onbetwiste feite nie regtens die misdaad
van Poging tot Verkragting uitmaak nie;

(a) dat beskuldigde se doel was om
die oorledene te verkrag;

(b) /

- (b) om sy doel te bereik het hy na n worsteling, haar gesig in n poeletjie water gedruk totdat sy stil gelê het;
- (c) daarna het die beskuldigde haar uit die water uitgesleep,
- (d) haar op haar rug gedraai
- (e) en met haar gemeenskap gehad.
- (f) Daarna het hy vir die eerste keer besef dat sy moontlik dood is, en
- (g) al die getuienis dui daarop dat sy dood was toe beskuldigde met haar gemeenskap gehad het."

Die Staat voer aan dat die aanvanklike aandrang met die opset om te verkrag (soos blyk uit die genoemde paragraaf (2)) reeds op poging om te verkrag neerkom (R. v. B., 1958 (1) SA 199 (A), 240 C) en dat, in ieder geval, poging tot verkragting kan geskied ten opsigte van n lyk in die omstandighede in die regspraak self opgesom. Vir lg. kontensie steun die Staat op die benadering van die meerderheidsuitspraak (per

Schreiner /

Schreiner AR) in R. v. Davies (1956 (3) SA 52 (A)).

Namens die respondent is gepoog om die feite waarop nou n beslissing gegee moet word, te beperk tot dié in die regsvraag self saamgevat, sonder verwysing na feite in „paragraaf 2” genoem, en om aldus die toepaslikheid van R. v. B. (t.a.p.) uit te skakel. Maar om dit te doen, sou wees om die verwysing na „paragraaf 2” in die regsvraag self te negeer, en die opsomming in die regsvraag self, deurslaggewend te maak. Dit sou neerkom op n beperkende uitleg van die regsvraag, wat nie geregverdig is nie. Word dan die feite in „paragraaf 2” geag in die regsvraag geïnkorporeer te wees, volg dit dat die respondent nie hier gelyk gegee kan word nie. Die feite val dan binne die bestek van die beslissing in R. v. B. (t.a.p.) en dit is duidelik dat n poging tot verkragting daargestel is nog voor die slagoffer gesterf het.

Streng gesproke is dit dus nie nodig om op die Staat se tweede kontensie in te gaan nie, maar dit

sal /

sal tog gepas wees om ons mening ook daaroor uit te spreek. Namens die respondent is gepoog om die saak van S. v. Davies (t.a.p.) van die onderhawige geval te onderskei. n Aanknopingspunt word gevind in die uitspraak van Reynolds AR (op bl. 78 A-B) en daar word op gewys dat n poging tot vrugafdrywing „n element van gevaar vir die moeder" inhou „of sy werklik swanger is of nie". Dit word dan betoog: „in die onderhawige geval is daar geen sprake van enige potensiele benadeling nie". As egter die meerderheidsuitspraak sorgvuldig gelees word, sal dit duidelik wees dat die subjektiewe benadering daar aanvaar, nie vir hierdie onderskeiding vatbaar is nie (vgl. veral bl. 64 H).

Ten slotte is namens die respondent aangevoer dat die meerderheidsbeslissing in R. v. Davies (t.a.p.) verkeerd is. Vir hierdie submitisie is gesteun „op die argumente soos deur Steyn A.R. in sy minderheidsuitspraak uiteengesit, en veral omdat dit tot absurditeite sou kon lei indien R. v. Davies konsekwent nagevolg word".

Daar /

Daar is dus geen nuwe oorwegings aangevoer wat nie reeds tot die kennis van die meerderheid in daardie saak gekom het nie en nie deur die meerderheid in ag geneem is nie. Dit is allermens moontlik om nou tot die gevolgtrekking te kom dat daardie beslissing klaarblyklik verkeerd is.

Die voorbehoude regspraak moet dus ten gunste van die Staat beantwoord word. Ingevolge art. 369 (3) van die Strafproseswet (vgl. R. v. Gani and Others, 1957 (2) SA 212 (A), 222 C - F) word gelas dat n vervolging weer teen die respondent op n aanklag van poging tot verkragting voor n ander regter ingestel kan word.

E. L. JANSEN,

Appèlregter.

Van Blerk Wn. HR.)

Botha AR.)

Stem saam.

Hofmeyr AR.)

Kotzé Wn. AR.)